

[Ebba Strange]

arbejde. I nogle af de tilfælde forekommer den danske udvisningspraksis urimelig og ikke særlig meget i overensstemmelse med de ord, vi ellers bruger, når vi taler om den nordiske samhörighed og fortræffeligheden ved De europæiske Fællesskaber.

Men de mest alvorlige problemer knytter sig nok alligevel til de udvisninger, der sker og er sket af mennesker fra fjernere liggende lande, fra andre kulturer. Dem vil jeg dele ind i tre grupper. For det første flygtninge, der søger politisk asyl i Danmark. For det andet mennesker, der kommer hertil på besøg. For det tredje mennesker, der kommer hertil for at søge fast ophold, herunder de mennesker, der faktisk har fået ophold, enten fordi de har fået en permanent opholdstilladelse, eller fordi de regelmæssigt får deres opholdstilladelse fornyet.

Med hensyn til flygtningene knytter udvisningsproblemerne sig især til to ting. For det første om de, der søger flygtningestatus, overhovedet kan blive anerkendt. Her har vi haft nogle problemer, ikke mindst med flygtninge fra Tyrkiet i den senere tid. For det andet er der problemer med det, der kaldes reglen om første opholdsland, altså kravet om, at en flygtning skal søge asyl i det første land, han tager ophold i efter sin flugt. Denne regel mener vi i SF bør tages op til revision. Vi ved, der ligger en international konvention bagved, og den er rimelig i forhold til en lang række lande, men den skaber problemer hos en del flygtninge. Mest alvorligt har jeg været ude for det hos sydafrikanske flygtninge, der har fået at vide, at de skulle rejse til Lesotho, som var det første land, de var kommet til, til trods for at mange pålidelige kilder, hverunder folk fra Mellemfolkeligt Samvirke, har kunnet dokumentere, at Lesotho ikke var noget trygt land at være i for flygtninge fra Sydafrika. Det er et af de tilfælde, hvor de oplevelser, folk har på deres egen krop – hvad enten det er danske udsendinge, eller det er mennesker, der kommer fra det pågældende område – støder sammen med de teorier, der arbejdes med i den danske administration. Det er frygteligt, at Danmark skal være skyldig i, at flygtningene flakker rundt fra det ene land til det andet uden at kunne blive modtaget.

Med hensyn til mennesker, der kommer til Danmark på besøg – enten på et turistvisum eller bare på almindeligt besøg, for man har

jo lov til at rejse til Danmark – mener jeg ikke, vi bør være særlig varsomme. Begår de kriminalitet, overtræder de vores regler af den ene eller den anden art, kan de få at vide, at så kan de godt rejse hjem igen.

Helt anderledes mener jeg, det forholder sig med mennesker, der har fast ophold i Danmark, og som har haft det i nogen tid. De ca. 50.000 indvandrere fra andre lande end EF og Norden kom, som det er blevet sagt flere gange i debatten, til Danmark, da der manglede arbejdskraft til en lang række ubehagelige job. Mange havde dengang planer om at vende tilbage, men forholdene ændrede sig både i deres hjemland og her hos os, og situationen er nu, at mange af dem ønsker at blive. Det peger ministeren også på i sin redegørelse.

Hvis de har søgt og fået dansk statsborgerskab, er de retssikrede som andre danskere, selv om deres opholdstid er den samme som en lang række af deres landsmænds. Der kan være forskellige grunde til, at folk ikke søger indfødsret, selv om de kunne få det, hvis de søgte. Der kan være mange følelser involveret i det.

Justitsministeren påpeger i det lovforslag, vi skal behandle bagefter, og er inde på i sin redegørelse, at han ikke mener, der er grund til at ændre udvisningspraksis, men mener, at praksis bør lovsikres bedre. Det er vi uenige i i SF. Vi mener, at det ville være et vigtigt skridt i retning af en egentlig indvandrerpolitik, hvis vi kunne give den gruppe, jeg sidst har talt om, den sikkerhed, der ligger i at lovbestemme, at har de haft fast, lovligt ophold her i en årrække, så har de ret til at være her, også selv om de begår kriminalitet. Den eneste kriminalitet, vi ville undtage i SF, er angreb på statens sikkerhed, og det vil ikke ramme ret mange. Efter redegørelsen handlede det om 1 i 1981 og 0 i 1980, så det skulle ikke være det store problem.

Ministerens lægger stor vægt på at ville bevare praksis af hensyn til narkoproblemet. Han vil beskytte danske unge mod at blive stofmisbrugere ved at opretholde praksis. Det antal udlændinge med fast tilknytning til Danmark i mere end 2 år, der årligt udvises efter afsoning af narkodomme, udgør efter den betænkning, der ligger til grund for det senere lovforslag, ca. 25. Af disse har kun 10–15 stykker mere end 5 års ophold i Danmark. Tror ministeren virkelig, at det er disse